

— 159 —

ФАУСТЪ.

Словце отъ тебѣ, отъ тебе само взоръ —
За мене е най-мъдрий разговоръ (Цѣлува ѣ ржката).

МАРГАРИТА.

Недѣйте! какъ допирате уста
До тазъ попукана ржка! За Бога —
Какво ли не прѣкарала е тя!
Че майка ми прѣкалено е строга. (Минавать).

МАРТА.

А вий все тѣй ли сте на пжть?

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Ахъ, да! и дългъ и работа такава.
Напускамъ нѣкой градъ съсь болка въ грждь,
Но виждамъ, нѣма що да правя

МАРТА.

Кога е бърза младость, все върви,
Навредъ, безспиръ човѣкъ се скита.
Но скоро врѣме зло долита,
Самотень кѣмто гроба пжть да улови —
Това не иска никой да изпита.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Съсь ужасъ виждамъ още отдалечъ.

МАРТА.

Затуй, любезний, собирайте се вечъ. (Минавать).

МАРГАРИТА.

Да, по очи и по уста —